

Arrest

nr. 275 025 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2020 dienen verzoekers, in eigen naam en in naam van hun twee minderjarige kinderen, een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2022 verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk, aan verzoekers ter kennis gebracht op 3 maart 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2020 werd ingediend door :

*G. (...), G. (...)
nationaliteit: Armenië
geboren te (...) op (...) 1987*

*A. (...), K. (...)
nationaliteit : Armenië
geboren te Armenië op (...) 1988*

en als wettelijke vertegenwoordigers van G. (...) N. (...), geboren te Armenië op (...) 2009 en G. (...) N. (...), geboren te Armenië, op (...) 2012

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mijnheer G. (...), G. (...), verklaart hier sedert 2014 in België te verblijven. Mevrouw zou na een erkenning van een buitenlands huwelijk met de heer G. (...) A. (...) in 2018 naar België zijn gekomen. Verder dient erop gewezen worden dat zowel mijnheer als mevrouw op basis van valse verklaringen naar België zijn gekomen (mijnheer adoptieprocedure en mevrouw o.b.v. een huwelijk dat een schijnhuwelijk was om bij de vader van haar kinderen kunnen te verblijven.

Verder halen betrokkenen aan, dat het aanvragen van een visum vanuit de bevoegde Ambassade in Moskou soms maanden zelfs jaren kan duren. Doch dit element vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange wachttijden en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Armenië. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS-contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolliedigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).” Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of

aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en artikel 22 ter bescherming van hun in België opgebouwde gezins- en privéleven en wijzen op het feit dat het artikel 8 EVRM een positieve verplichting met zich mee kan brengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen omwille van diens privé of familieleven in de Lidstaat. Zij halen aan dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt het gezin zeer geliefd is en actief. Er worden getuigenverklaringen voorgelegd die de sociale banden van het gezin in België onderstrepen, ook leggen ze de schoolattesten van de kinderen voor van schooljaar 2018 tot heden. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen menen te kunnen gaan werken, K. (...) A. (...) legt een werkbepoef van P M en van BVBA A.S. en G. (...) G. (...) legt een werkbepoef van E. Belgium BVBA, CV BT en de BV AE. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkenen alhier tewerkgesteld willen worden dan dienen ze hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verder halen betrokkenen aan dat een tijdelijk verblijf in Rusland een enorme schade zou toebrengen aan het gezin en de kinderen. Echter, we merken op dat mijnheer en mevrouw 4 jaar geleden zelf de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun bekende omgeving te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen. Betrokkenen verduidelijken niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Armenië. De sociale banden van de kinderen met Armenië zijn niet minder hecht dan deze met België. Van de kinderen mag aangenomen worden dat zij voor hun komst naar België scholing genoten in Armenië, beide kinderen hebben ook langer in Armenië geleefd en gewoond dan in België. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Armenië het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Armenië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sedert 2014 in België zou verblijven, mevrouw en de kinderen sedert april 2018 in België zouden verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de

getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over betrokkenen, de kinderen hier school lopen leggen schoolattesten voor vanaf schooljaar 2018 tot heden, ze werkbereid zouden zijn, leggen een werkbelofte voor) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Eveneens op 14 februari 2022 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten ze het volgende uiteen:

“Verwerende partij beweert dat de omweg via Moskou om aldaar de aanvraag te doen, niet kan gelden als een buitengewone omstandigheid.

1. Materiële onmogelijkheid om de visumaanvraag te doen omwille van de afwezigheid van vluchten naar Moskou.

Door de oorlog in Oekraïne is een reis naar Moskou, om daar bij de Belgische ambassade een visumaanvraag te doen, echter materieel compleet onmogelijk geworden.

Op de website van de Belgische ambassade kan je lezen dat steeds meer luchtvaartmaatschappijen hun vluchten van en naar Rusland annuleren. Vele landen hebben hun luchtruim voor Russische luchtvaartmaatschappijen gesloten.

Op 1 april 2022 was er, na online raadpleging, geen enkele vlucht Yerevan-Moskou te vinden.

Meer nog, het wordt compleet afgeraden om naar Rusland te reizen:

“Bent u momenteel in de Russische Federatie? Overweeg dan of uw aanwezigheid noodzakelijk is of verlaat het land tijdelijk. Gelet op de stijgende storingen van het luchtverkeer, worden landgenoten op doorreis in Rusland ten zeerste aangeraden de nodige schikkingen te treffen om het land zo snel mogelijk te verlaten.

2. Materiële onmogelijkheid om de aanvraag via DHL naar Moskou

Op de website van TLS Moskou staat geschreven dat een persoonlijke aanwezigheid van de visumaanvrager noodzakelijk is om de aanvraag te doen. Dit heeft op zich niets met de oorlogssituatie te maken. Het staat letterlijk op de website. Dit impliceert dat de aanvraag niet kan worden opgestuurd. Bovendien is DHL een westers bedrijf en heeft deze haar werking in Rusland stopgezet sinds de invasie in Oekraïne door de Russen. Zelfs indien het zou zijn toegestaan om de aanvraag op te sturen, is dat heden onmogelijk.

som.yale.edu/story/2022/almost-500-companies-have-withdrawn-russia-some-remain

Conclusie eerste middel:

De beslissing van verwerende partij is dan ook onzorgvuldig genomen. De motivering van verwerende partij die stelt dat 1. een visumaanvraag niet persoonlijk hoeft te gebeuren, en 2. deze per DHL naar TLS Moskou kan worden gestuurd, klopt niet met de werkelijkheid. Beide stellingen zijn onwaar.

Stellen dat een visumaanvraag in Moskou zelf mogelijk is, is eveneens onwaar gelet op de afwezigheid van vliegverkeer tussen Armenië en Rusland.

Om al deze redenen schendt verwerende partij in zijn beslissing en zorgvuldigheidsbeginsel. Minstens is de beslissing kennelijk onredelijk.”

3.2 In een tweede middel voeren verzoekers eveneens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 3 van Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK).

Ter adstruering van hun middel zetten ze het volgende uiteen:

“Verweerder motiveert de beslissing onvoldoende zorgvuldig in de mate waarin hij stelt dat het belang van de kinderen, bij een tijdelijke terugkeer naar Armenië, niet geschonden zou worden.

Immers : N. (...) was 6 jaar op het ogenblik dat zij aankwam in België. Zij had geen basisonderwijs genoten in Armenië omwille van haar jonge leeftijd. Bijgevolg zal zij, bij een eventuele terugkeer, de draad niet zomaar kunnen oppikken omwille van het cyrillisch schrift dat zij niet machtig is.

Of de kinderen in Armenië langer geleefd hebben dan in België is immers niet relevant. Wat wel relevant is, is of een terugkeer het belang van het kind zou schaden. Dit geldt in het bijzonder voor Nare, die de draad in Armenië niet zomaar zal kunnen oppikken.

Conclusie tweede middel:

Door te stellen “Van de kinderen mag aangenomen worden dat zij voor hun komst scholing hebben genoten in België, beide kinderen hebben langer geleefd in Armenië dan in België.” en “Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing in het herkomstland niet kan verkregen worden”, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens het redelijkheidsbeginsel, artikel 3 IVK en artikel 22 bis van de Grondwet dat stelt dat iedere beslissing in het belang van het kind moet worden genomen.”

3.3 De middelen worden samen behandeld.

Verzoekers voeren de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad is verder bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er tenslotte nog op dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de bovenvermelde beginselen worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de verblijfsaanvraag te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de gemachtigde verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoekers zijn het niet eens met deze beoordeling. In eerste instantie voeren ze aan dat zij zich in de materiële onmogelijkheid bevinden om een visumaanvraag te doen bij de Belgische ambassade bevoegd voor Armenië, omdat deze ambassade zich in Moskou bevindt. Door de oorlog tussen Rusland en Oekraïne is een reis naar Moskou volgens verzoekers compleet onmogelijk geworden. Ze betogen dat steeds meer luchtvaartmaatschappijen hun vluchten van en naar Rusland schrappen, dat het luchtruim voor Russische luchtvaartmaatschappijen gesloten is, en dat er geen enkele vlucht van Yerevan naar Moskou te vinden is. Verzoekers betogen evenmin een visumaanvraag via DHL te kunnen verzenden naar de Belgische ambassade in Moskou, gezien deze haar werking in Rusland heeft stopgezet sinds het begin van de oorlog. Verzoekers betwisten bovendien dat dergelijke aanvraag via de post zou mogen worden opgestuurd.

Deze argumenten werden echter niet in de verblijfsaanvraag opgenomen ter staving van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen, zodat deze bijkomende argumentatie niet dienstig kan worden aangebracht door verzoekers (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069). In de mate dat verzoekers ervan overtuigd zijn dat deze elementen een bijzondere omstandigheid uitmaken die hen verhindert een verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Moskou, staat het hen vrij deze elementen door middel van een nieuwe verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ter beoordeling voor te leggen aan de gemachtigde.

In tweede instantie voeren verzoekers aan dat hun jongste kind zes jaar was op het ogenblik dat het gezin naar België kwam. Zij heeft geen basisonderwijs genoten in Armenië. Ze zal volgens verzoekers dan ook niet zomaar de draad kunnen oppikken omwille van het Cyrillisch schrift dat ze niet machtig is. Verzoekers zijn van oordeel dat het belang van hun minderjarige dochter wordt geschaad door een terugkeer naar Armenië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde weldegelijk heeft onderzocht of een tijdelijke terugkeer naar Armenië al dan niet in het belang van de twee minderjarige kinderen is. Hij heeft hieromtrent het volgende gesteld:

“Verder halen betrokkenen aan dat een tijdelijk verblijf in Rusland een enorme schade zou toebrengen aan het gezin en de kinderen. Echter, we merken op dat mijnheer en mevrouw 4 jaar geleden zelf de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun bekende omgeving te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen. Betrokkenen verduidelijken niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Armenië. De sociale banden van de kinderen met Armenië zijn niet minder hecht dan deze met België. Van de kinderen mag aangenomen worden dat zij voor hun komst naar België scholing genoten in Armenië, beide kinderen hebben ook langer in Armenië geleefd en gewoond dan in België. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Armenië het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Armenië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

Verzoekers betogen dat het niet in het belang van hun minderjarige dochter is om tijdelijk terug te keren naar Armenië, omdat zij het Cyrillisch schrift niet machtig is en zij zich dus niet zomaar zal kunnen aanpassen. Door middel van dit betoog weerleggen verzoekers de motieven van de bestreden beslissing echter niet. Ten eerste tonen verzoekers niet concreet aan dat hun dochter, inmiddels tien jaar oud, het Cyrillisch schrift niet machtig is of dit op zijn minst niet kan aanleren. Daarnaast gaan verzoekers voorbij aan het duidelijke motief van de bestreden beslissing: de sociale banden van de kinderen met Armenië zijn niet minder hecht dan deze met België en verzoekers maken niet duidelijk op welke wijze een (tijdelijke) terugkeer naar Armenië het belang van hun kinderen schaadt. Ze maken niet aannemelijk dat hun kinderen in Armenië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders. Het enkele feit dat verzoekers' dochter het Cyrillisch schrift niet machtig is, kan de Raad er niet van overtuigen dat een tijdelijke terugkeer naar Armenië het hoger belang van het kind schaadt.

Een schending van het hoger belang van het kind, zoals beschermd door artikel 3 van het IVRK en artikel 22bis van de Grondwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN